

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
Тајанствено бекство...

(29)

Зарицао се у себе толико пута, да ће јој рећи све на првом састанку. Одлазио је често решен, да јој призна да је воли, да јој каже да не може више без ње. Али када је требало рећи он би одједанпут заћутао. Храброст би се разбила као земљани крчаг, кад удари у стену, речи би се, расплинуле као сапунски мехур, страх од истине, спутавао га је свег, гушио га је, гасио је сав жар у његовим жлездама, изазивао паничан страх у његовом срцу.

Чега се плашио?

Страховао је од истине. Почео је да мрзи свој нови позив, јер је streпео да га она због њега не одбаци, не одгурне. Кадгод је срце у њему проговорило и гонило га да је узме у наручје и привине је на груди, као баук његове савести појављивао се ринг пред његовим очима, боксерске рукавице клатиле су се претећи, позив професионалног боксера стварао је панику у његовој души. Није могао да заборави њене речи приликом поновног виђења у парку замка, када су се шетали између шарених алеја. Рекла је да мрзи бокс, да јој је одвратан тај спорт, обична туча неразумних људи, дивљачки спорт вредан презира. Ох, ка да би знала, да је и он један од тих, који се боре за новац између затегнутих конопаца, сигурно би га презрела. Никада не би могла да воли човека, који се туче душмански са својим противником пред публиком, која урла од задовољства. У таквим тренуцима депресије и њему је бокс изгледао као дивљачки спорт, без лепоте, без ичега што привлачи.

Та њена одвратност према спорту, коме се сав био посветио, спутавала га је потпуно у њеном присуству и заустављала излив његових осећања. Исувише је волео, да би могао да јој приреди једно такво разочарање, да поклони овоју љубав једном боксеру. По неки пут размишљао је о томе да би она, можда, прешла преко свега и да би требала тако да учини, јер ако га заиста воли, а љубав не преза ни пред каквим препрекама и крши сва остала осећања, потчињава их себи, па ипак се није усуђивао да ставља све на коцку и прави сличне експерименте.

Одлагао је из дана у дан да јој повери своју тајну. Осећао је да треба да учини то постепено, припремајући је лагано, откривајући све више вео истине. Али није имао довољно снаге да учини први корак. Одлагао је ту своју одлуку, чекајући стално све повољнији тренутак, не примећујући да је безброј најповољнијих момената пропуштао и да време стално лети.

Враћао се са састанака с њоме утучен и тужан, прекоревајући себе што није имао довољно храбрости, мучен неизвесношћу. Тајна га је гушила и осећао је неодољиву потребу да је неком повери. Пол је био и сувише млад за то. Он га не би схватио. Тетка Полета је била дивна жена, која га је много волела, али исто тако не би могла да разуме све нијансе ове плахе љубави.

Она је живела у другом свету и њени назови о љубави сасвим су другојачији, засновани на другим принципима и осећањима, која не знају за препреке. Она можда није волела бокс, јер о томе с њоме није никада разговарао, али она свакако не би могла да схвати, да би један спорт могао да спречи велику љубав два млада бића. Њена здрава сељачка природа свакако би другојачије решила тај проблем, него што би он желео.

И Гастону није смео ништа да каже. Ма да су били врло присни и пријатељски раоположени један према другом, између њих није се исплела она танана, интимна нит двојице вршњака, који један другоме могу да кажу све, не стрепећи да ће онај други примити тај излив искрености хладно, без осећаја, уживајући у томе да их подвргне решетању својих моралних надзора.

Остао је дакле само Жан. Али њега је тако ретко виђао у последње време, да је по некад очајавао што га нема. Жану би могао све да каже, јер пред њим није имао тајни. Жан је био један од оних пријатеља, који су имали разумевање за све и чије пријатељство ништа не би могло да помути. Жан је могао, шта више, да му пружи врло корисне савете и он се много уздао у њега. Али Жан је био у последње време веома заузет. Било је мало људи у редакцији, јер су одлазили на одсуство, а он их је замењивао и свршавао, многе друге послове поред својих. Он је одбио да иде на одсуство због њега, Мишела, да би му кроз свој лист помогао, да би му створио име, да би његове победе тумачио тако, да је Мишел Крише из дана у дан имао све већи број присталица.

Једном приликом Гастон му је причао, када је као обично дошао само на један дан у село, да је Жан заиста врло много учинио за заједничку ствар. У Паризу се боксери не лансирају тако лако путем штампе! Новинарска предузећа сматрају бокс као један посао и траже нарочите хонораре за уздизање једне младе боксерске величине. Дипре је, на пример, потрошио знатну суму новаца док је успео да Тениза, његовог будућег противника, уздигне преко штампе. А Гастон није потрошио ни пребијене паре на рекламу, саставни део сваког успеха. О свему ое трудио Жан. Он је звао телефоном своје другове из других редакција, саопштавао им је вести о Мишелу Кришеу, молио их је да присуствују његовим мечевима, да пишу о свему, указивао им на поједине његове добре стране, доносио им је његове фотографије, досађивао им је пре меча и молио их да истакну написе у листу о предстојећој борби, уопште, учинио је врло много да новинари срдечно прихвате новог шампиона и да га лансирају.

Жан му је био потребан више него икада у овим тренуцима, када се враћао нерасположен и утучен са састанака са Ани, када је све у њему треперило, вапијало за благом речју искреног друга. Али Жан је био далеко и он је био препуштен самоме себи. И није умео да се снађе. Тајна је господарила његовим чулима, спутавала је његову љубав.

И одједном, као гром из ведра неба, дошао је спас. Ани, та дивна, љупка девојка, признала му је своју љубав непосредно и спонтано, учинивши га најсрећнијим човеком ва свету. Он је сада још више волео, јер је то признање дошло у прави час, да га увери, да су њена осећања слична његовим, да растера све сумње, све стрепње пред будућношћу.

Али баук је остао претећи, још опасније над његовом љубављу, баук који је могао све да уништи у магновењу, да разори срећу која је претстављала сав његов живот. Али не сме да дозна да је професионални боксер, не бар од другог, јер би тада све било свршено. А то је, међутим, било врло тешко, јер Мишел Крише је постао познато име, његове слике јављају се у новинама, о њему се све више говори у свим друштвеним слојевима.

Али, истина, није пратила спортску штампу, није читала спортске извештаје и интересовала се за спорт само у колико је представљао разоноду за њу. Она је радо одлазила на трке, посећивала је тениске турнире, пливачке и лако-атлетске утакмице, али није била толико страстан присталица појединих спортских игара да би, као попут хиљаде навијача, чудном страшћу читала сваки ред у спортским извештајима са такмичења.

Па ипак, случај је могао да јој открије његову тајну. Нека случајна реч, површан, залутали. поглед на спортску страну каквог листа, па чак и његова велика слика, која је стајала у излогу Ваграма на почасном месту могла је да јој скрене пажњу, ако би случајно прошла тим путем. Он није могао да предвиди шта би се све могло догодити, али је дрхтао пред мишљу да би она случајно могла да дозна све о њему.

Што је више размишљао о томе глава га је све више болела. Код куће је избегавао сваки разговор, брзо је вечерао и повукао се у своју собу на велику жалост малога Пола, који је уживао да чаврља с њим после вечере. Превртао се по кревету и тражио излаз из тешке ситуације. Све се, међутим, сводило на то да је најбоље да јој он сам каже све, да јој призна истину, да покуша свом својом речитошћу да је убеди да бокс није тако груб, тако дивљачки спорт, као што је она добила утисак приликом свог првог познанства боксерским спортом. Сутра у подне свратиће до замка и објасниће јој све, до ситница. Она ће га разумети, схватиће његов положај и све ће опет бити добро.

Уљуган том надом заспао је немирним сном.

ГЛАВА ШЕСНАЕСТА

Тајанствено бекство

Милош се изненадио када се вратио са футинга и угледао Гастона. Чекао га је у дворишту, дељући један штап с којим је хтео да подупре врата од стаје, која се налазила позади шупе док се не поправе.

– Откуда ти, Гастоне? – радознало је запитао.

– Како, зар сте заборавили да вечерас путујемо за Милано? Ја сам мислио да сте потпуно спремни и зато сам уранио јутарњим возом. У подне идемо за Париз.

Милош је сасвим заборавио на овај меч. Недавно је боксовао у Ваграму свој последњи бокс меч и добио га нок-аутом у трећој рунди. Том приликом Гастон му је рехао да, се припреми за своје прво гостовање у иностранству. Занесен својом љубављу, он је изгубио из вида овај пут и зато се намрштио када је чуо да морају већ истога дана да крену.

– Зар баш данас морамо да путујемо, Гастоне?

Његов менаџер погледао га је љубопитљиво:

– Па тако смо уговорили. Боље је да стигнемо раније, да бисте могли да одржите бар један прописан тренинг. Ја сам се већ о свему постарао. Морамо да кренемо раније и због рекламе. Треба да примимо новинаре, да дамо изјаве, да им пружимо прилике да вас сликају, да пишу о мечу. Услови су врло добри, па не бих желео да организатори имају дефицит.

– Кад полази воз, Гастоне?

– У два сата. Одморићемо се мало у Паризу, а вечерас крећемо даље. Узео сам вагон ли, да бисте путовали што удобније.

Милош је доручковао, затим је изишао. Овај изненадни одлазак није му се свиђао. Зар баш сада да иде када је једва чекао да поново види Ани, да остане што дуже с њом, да јој каже колико је воли. Тешио се једино тиме да се и она спремала да ових дана путује у Париз.

Можда би се могло удесити да путују заједно.

Кад је дошао пред замак један служитељ му је изашао у сусрет.

– Да ли је госпођица маркиза код куће? – запитало је Милош.

– Госпођица се јутрос рано одвезла у Париз, господине Мишеле.

Тргуо се изненађено.

– Отпутовала?... Да ли је могућно?

– Госпођица је синоћ наредила да се спреме најнужније ствари и јутрос рано су се одвезли аутомобилом: стари господин, млада госпођица и њена пријатељица. Остале ствари послаћемо ових дана.

Милош је био поражен:

– Нису оставили никакву поруку за мене?

Слуга је завртео главом.

– Нису, господине Мишел. Изгледа да су се госпођице синоћ решиле да већ јутрос отпутују и дуго су паковале и спремале се.

Милош је напустио замак утучен и замишљен. Одлазак младих девојака личио је на бекство! Ани је отишла, а није му оставила никакву поруку, ниједан написан редак! И то после онога се синоћ догодило. Да није дознала? Завртео је главом. Искључено. Тако нешто тешко је било претпоставити, иако је све могућно. Како иначе да објасни овај неочекиван и брз одлазак, који је личио на намерно бекство.

Пун стрепње и мучен разним сумњама Милош се вратио у малу вилу, где га је Гастон нестрпљиво очекивао. Угледавши га тако нерасположеног, смркнутог лица, разбарушене косе. Гастон се забринуо:

– Да вам није зло, Мишел? Рђаво изгледате.

Милош је завртео главом.

– Путујемо првим возом у Париз, Гастоне.

Први воз иде у два сата, господине. Да се нешто није догодило?

Милош, међутим, није ништа одговорио и затворио се у собу Гастон се узнемирио. Гледао је за њим забринуто и покушавао да назре шта се то догађа. Његовом искусном оку нису промакле промене на лицу његовог пулена. У последње време често га је затицао замишљеног и узнемиреног. Као да нешто крије. Можда Полета нешто зна. Улетео је у кујну и обасуо је питањима.

Али Полета је само тресла главом и трудила се да га изгура из кујне.

– Вама, мушкарцима, није место у кујни. Хајде, изађи.

Али Гастон је био упоран...

(Наставиће се)

LJ. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Prvi poljubac...

(29)

Zaricao se u sebe toliko puta, da će joj peći sve na prvom sastanku. Odlazio je često rešen, da joj prizna da je voli, da joj kaže da ne može više bez nje. Ali kada je trebalo reći on bi odjedanput začutao. Hrabrost bi se razbila kao zemljani krčag, kad udari u stenu, reći bi se, rasplinule kao sapunski mehur, strah od istine, sputavao ga je sveg, gušio ga je, gasio je sav žar u njegovim žlezdama, izazivao paničan strah u njegovom srcu.

Čega se plašio?

Strahovao je od istine. Počeo je da mrzi svoj novi poziv, jer je strepeo da ga ona zbog njega ne odbaci, ne odgurne. Kadgod je srce u njemu progovorilo i gonilo ga da je uzme u naručje i privine je na grudi, kao bauk njegove savesti pojavljivao se ring pred njegovim očima, bokzerske rukavice klatile su se preteći, poziv profesionalnog boksera stvarao je paniku u njegovoj duši. Nije mogao da zaboravi njene reči prilikom ponovnog viđenja u parku zamka, kada su se šetali između šarenih aleja. Rekla je da mrzi boks, da joj je odvratn taj sport, obična tuča nerazumnih ljudi, divljački sport vredan prezira. Oh, ka da bi znala, da je i on jedan od tih, koji se bore za novac između zategnutih konopaca, sigurno bi ga prezrela. Nikada ne bi mogla da voli čoveka, koji se tuče dušmanski sa svojim protivnikom pred publikom, koja urla od zadovoljstva. U takvim trenucima depresije i njemu je boks izgledao kao divljački sport, bez lepote, bez ičega što privlači.

Ta njena odvratnost prema sportu, kome se sav bio posvetio, sputavala ga je potpuno u njenom prisustvu i zaustavljala izliv njegovih osećanja. Iсуviše je voleo, da bi mogao da joj priredi jedno takvo razočaranje, da pokloni ovoju ljubav jednom bokseru. Po neki put razmišljao je o tome da bi ona, možda, prešla preko svega i da bi trebala tako da učini, jer ako ga zaista voli, a ljubav ne preza ni pred kakvim preprekama i krši sva ostala osećanja, potčinjava ih sebi, pa ipak se nije usuđivao da stavlja sve na kocku i pravi slične eksperimente.

Odlagao je iz dana u dan da joj poveri svoju tajnu. Osećao je da treba da učini to postepeno, pripremajući je lagano, otkrivajući sve više veo istine. Ali nije imao dovoljno snage da učini prvi korak. Odlagao je tu svoju odluku, čekajući stalno sve povoljniji trenutak, ne primećujući da je bezbroj najpovoljnijih momenata propuštao i da vreme stalno leti.

Bpaćao se sa sastanaka s njome utučen i tužan, prekorevajući sebe što nije imao dovoljno hrabrosti, mučen neizvesnošću. Tajna ga je gušila i osećao je neodoljivu potrebu da je nekom poveri. Pol je bio i suviše mlad za to. On ga ne bi shvatio. Tetka Poleta je bila divna žena, koja ga je mnogo volela, ali isto tako ne bi mogla da razume sve nijanse ove plahe ljubavi.

Ona je živela u drugom svetu i njeni nazori o ljubavi sasvim su drugojačiji, zasnovani na drugim principima i osećanjima, koja ne znaju za prepreke. Ona možda nije volela boks, jer o tome s njome nije nikada razgovarao, ali ona svakako ne bi mogla da shvati, da bi jedan sport mogao da spreči veliku ljubav dva mlada bića. Njena zdrava seljačka priroda svakako bi drugojačije rešila taj problem, nego što bi on želeo.

I Gastonu nije smeo ništa da kaže. Ma da su bili vrlo prisni i prijateljski raopoloženi jedan prema drugom, između njih nije se isplela ona tanana, intimna nit dvojice vršnjaka, koji jedan drugome mogu da kažu sve, ne strepeći da će onaj drugi primiti taj izliv iskrenosti hladno, bez osećaja, uživajući u tome da ih podvrgne rešetanju svojih moralnih nadzora.

Ostao je dakle samo Žan. Ali njega je tako retko viđao u poslednje vreme, da je po nekad očajavao što ga nema. Žanu bi mogao sve da kaže, jer pred njim nije imao tajni. Žan je bio jedan od onih prijatelja, koji su imali razumevanje za sve i čije prijateljstvo ništa ne bi moglo da pomuti. Žan je mogao, šta više, da mu pruži vrlo korisne savete i on se mnogo uzdao u njega. Ali Žan je bio u poslednje vreme veoma zauzet. Bilo je malo ljudi u redakciji, jer su odlazili na odsustvo, a on ih je zamenjivao i svršavao, mnoge druge poslove pored svojih. On je odbio da ide na odycctvo zbog njega, Mišela, da bi mu kroz svoj list pomogao, da bi mu stvorio ime, da bi njegove pobede tumačio tako, da je Mišel Kriše iz dana u dan imao sve veći broj pristalica.

Jednom prilikom Gaston mu je pričao, kada je kao obično došao samo na jedan dan u selo, da je Žan zaista vrlo mnogo učinio za zajedničku stvar. U Parizu se bokseri ne lansiraju tako lako putem štampe! Novinarska preduzeća smatraju boks kao jedan posao i traže naročite honorare za uzdizanje jedne mlade boksterske veličine. Dipre je, naprimer, potrošio znatnu sumu novaca dok je uspeo da Teniza, njegovog budućeg protivnika, uzdigne preko štampe. A Gaston nije potrošio ni prebijene pare na reklamu, sastavni deo svakog uspeha. O svemu oe trudio Žan. On je zvao telefonom svoje drugove iz drugih redakcija, saopštavao im je vesti o Mišelu Krišeu, molio ih je da prisustvuju njegovim mečevima, da pišu o svemu, ukazivao im na pojedine njegove dobre strane, donosio im je njegove fotografije, dosađivao im je pre meča i molio ih da istaknu napise u listu o predstojećoj borbi, uopšte, učinio je vrlo mnogo da novinari srdačno prihvate novog šampiona i da ga lansiraju.

Žan my je bio potreban više nego ikada u ovim trenucima, kada se vraćao neraspoložen i utučen sa sastanaka sa Ani, kada je sve u njemu treperilo, vapijalo za blagom rečju iskrenog druga. Ali Žan je bio daleko i on je bio prepušten samome sebi. I nije umeo da se snađe. Tajna je gospodarila njegovim čulima, sputavala je njegovu ljubav.

I odjednom, kao grom iz vedra neba, došao je spas. Ani, ta divna, ljupka devojka, priznala mu je svoju ljubav neposredno i spontano, učinivši ga najsrećnijim čovekom va svetu. On je sada još više voleo, jer je to priznanje došlo u pravi čas, da ga uveri, da su njena osećanja slična njegovim, da rastera sve sumnje, sve strepnje pred budućnošću.

Ali bauk je ostao preteći, još opasnije nad njegovom ljubavlju, bauk koji je mogao sve da uništi u magnovenju, da razori sreću koja je pretstavljala sav njegov život. Ali ne sme da dozna da je profesionalni bokser, ne bar od drugoga, jer bi tada sve bilo svršeno. A to je, međutim, bilo vrlo teško, jer Mišel Kriše je postao poznato ime, njegove slike javljaju se u novinama, o njemu se sve više govori u svim društvenim slojevima. Ali, istina, nije pratila sportsku štampu, nije čitala sportske izveštaje i interesovala se za sport samo u koliko je predstavljao rasonodu za nju.

Ona je rado odlazila na trke, posećivala je teniske turnire, plivačke i lako-atletske utakmice, ali nije bila toliko strastan pristalica pojedinih sportskih igara da bi, kao poput hiljade navijača, čudnom strašću čitala svaki red u sportskim izveštajima sa takmičenja.

Pa ipak, slučaj je mogao da joj otkrije njegovu tajnu. Neka slučajna reč, površan, zalutali. pogled na sportsku stranu kakvog lista, pa čak i njegova velika slika, koja je stajala u izlogu Vagrama na počasnom mestu mogla je da joj skrene pažnju, ako bi slučajno prošla tim putem. On nije mogao da predvidi šta bi se sve moglo dogoditi, ali je drhtao pred mišlju da bi ona slučajno mogla da dozna sve o njemu.

Što je više razmišljao o tome glava ga je sve više bolela. Kod kyće je izbegavao svaki razgovor, brzo je večerao i povukao se u svoju sobu na veliku žalost maloga Pola, koji je uživao da čavrlja s njim posle večere. Prevrtao se po krevetu i tražio izlaz iz teške situacije. Sve se, međutim, svodilo na to da je najbolje da joj on sam kaže sve, da joj prizna istinu, da pokuša svom svojom rečitošću da je ubedi da boks nije tako grub, tako divljački sport, kao što je ona dobila utisak prilikom svog prvog poznanstva bokserskim sportom. Sutra u podne svratiće do zamka i objasniće joj sve, do sitnica. Ona će ga razumeti, shvatiće njegov položaj i sve će opet biti dobro.

Uljuljkan tom nadom zaspao je nemirnim snom.

GLAVA ŠESNAESTA

Tajanstveno bekstvo

Miloš se iznenadio kada se vratio sa futinga i ugledao Gastona. Čekao ga je u dvorištu, deljući jedan štap s kojim je hteo da podupre vrata od staje, koja se nalazila pozadi šupe dok se ne poprave.

– Otkuda ti, Gastone? – radoznalo je zapitao.

– Kako, zar ste zaboravili da večeras putujemo za Milano? Ja sam mislio da ste potpuno spremni i zato sam uranio jutarnjnm vozom. U podne idemo za Pariz.

Miloš je sasvim zaboravio na ovaj meč. Nedavno je boksovao u Vagramu svoj poslednji boks meč i dobio ga nok-autom u trećoj rundi. Tom prilikom Gaston mu je rehao da, se pripremi za svoje prvo gostovanje u inostranstvu. Zanesen svojom ljubavlju, on je izgubio iz vida ovaj put i zato se namrštio kada je čuo da moraju već istoga dana da krenu.

– Zar baš danas moramo da putujemo, Gastone?

Njegov menadžer pogledao ga je ljubopitljivo:

– Pa tako smo ugovorili. Bolje je da stignemo ranije, da biste mogli da održite bar jedan propisan trening. Ja sam se već o svemu postarao. Moramo da krenemo ranije i zbog reklame. Treba da primimo novinare, da damo izjave, da im pružimo prilike da vas slikaju, da pišu o meču. Uslovi su vrlo dobri, pa ne bih želeo da organizatori imaju deficit.

– Kad polazi voz, Gastone?

– U dva sata. Odmorićemo se malo u Parizu, a večeras krećemo dalje. Uzeo sam vagon li, da biste putovali što udobnije.

Miloš je doručkovao, zatim je izišao. Ovaj iznenadni odlazak nije mu se sviđao. Zar baš sada da ide kada je jedva čekao da ponovo vidi Ani, da ostane što duže s njom, da joj kaže koliko je voli.

Tešio se jedino time da se i ona spremala da ovih dana putuje u Pariz. Možda bi se moglo udesiti da putuju zajedno.

Kad je došao pred zamak jedan služitelj mu je izašao u susret.

– Da li je gospođica markiza kod kuće? – zapitao je Miloš.

– Gospođica se jutros rano odvezla u Pariz, gospodine Mišele.

Trgnuo se iznenađeno.

– Otputovala?... Da li je moguće?

– Gospođica je sinoć naredila da se sprema najnužnije stvari i jutros rano su se odvezli automobilom: stari gospodin, mlada gospođica i njena prijateljica. Ostale stvari poslaćemo ovih dana.

Miloš je bio poražen:

– Nisu ostavili nikakvu poruku za mene?

Sluga je zavrteo glavom.

– Nisu, gospodine Mišel. Izgleda da su se gospođice sinoć rešile da već jutros otputuju i dugo su pakovale i spremale se.

Miloš je napustio zamak utučen i zamišljen. Odlazak mladih devojaka ličio je na bekstvo! Ani je otišla, a nije mu ostavila nikakvu poruku, nijedan napisan redak! I to posle onoga se sinoć dogodilo. Da nije doznala? Zavrteo je glavom. Isključeno. Tako nešto teško je bilo pretpostaviti, iako je sve moguće. Kako inače da objasni ovaj neočekivan i brz odlazak, koji je ličio na namerno bekstvo.

Pun strepnje i mučen raznim sumnjama Miloš se vratio u malu vilu, gde ga je Gaston nestrpljivo očekivao. Ugledavši ga tako neraspoloženog, smrknutog lica, razbarušene kose. Gaston se zabrinuo:

– Da vam nije zlo, Mišel? Rđavo izgledate.

Miloš je zavrteo glavom.

– Putujemo prvim vozom u Pariz, Gastone.

Prvi voz ide u dva sata, gospodine. Da se nešto nije dogodilo?

Miloš, međutim, nije ništa odgovorio i zatvorio se u sobu. Gaston se uznemirio. Gledao je za njim zabrinuto i pokušavao da nazre šta se to događa. Njegovom iskusnom oku nisu promakle promene na licu njegovog pulena. U poslednje vreme često ga je zaticao zamišljenog i uznemirenog. Kao da nešto krije. Možda Poleta nešto zna. Uleteo je u kujnu i obasuo je pitanjima.

Ali Poleta je samo tresla glavom i trudila se da ga izgura iz kujne.

– Vama, muškarcima, nije mesto u kujni. Hajde, izađi.

Ali Gaston je bio uporan...

(Nastaviće se)